

ОСНОВ ИСКЉУЧЕЊА КРИВИЧНОГ ДЕЛА ОБЉУБА СА ДЕТЕТОМ
ИЗ ЧЛАНА 180. СТАВ 4. КРИВИЧНОГ ЗАКОНИКА

Квалификовани облици кривичног дела обљуба са дететом из члана 180. став 2. и 3. Кривичног законика искључују примену става 4. истог члана, па се неће казнити само учинилац радњи основног кривичног дела из члана 180. став 1. Кривичног законика, када постоје за то законом прописани услови.

Из образложења:

„У поднетом захтеву Републичког јавног тужиоца указује се да је побијаним решењима учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези са чланом 78. став 2. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривично правној заштити малолетних лица, у корист малолетног АА, јер је доношењем другостепеног решења, у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе, примењен закон који се не може применити.

Чланом 180. став 4. Кривичног законика прописано је да се неће казнити за дело из става 1. овог члана учинилац, ако између њега и детета, не постоји значајнија разлика у њиховој душевној и телесној зрелости.

Из списка предмета утврђује се да је према малолетном АА првостепеним решењем изречена васпитна мера појачан надзор од стране органа старатељства због кривичног дела обљуба са дететом из члана 180. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, које решење је доношењем другостепеног решења, преиначено и према малолетном АА је обустављен поступак, применом члана 78. став 2. ЗМ у вези члана 423. тачка 1) ЗКП са образложењем да се прописани основ искључења постојања кривичног дела из члана 180. став 4. Кривичног законика, не може ограничити само на основни облик кривичног дела из члана 180. став 1. Кривичног законика, јер би непостојање основног облика тог кривичног дела искључило постојање његовог квалификаторног облика.

Међутим, Врховни касациони суд налази, да је изнето правно становиште другостепеног суда, погрешно. Ово стога, што је цитираном одредбом члана 180. став 4. Кривичног законика изричито и недвосмислено прописано да се искључење постојања кривичног дела односи само на основни облик кривичног дела – члан 180. став 1. Кривичног законика, па је по оцени Врховног касационог суда, другостепени суд, проширујући основ искључења постојања кривичног дела и на тежи облик прописан чланом 180. став 2. Кривичног законика, побијаним правноснажним решењем учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2)ЗКП, у корист малолетног АА, на коју се основано указује захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 3) ЗКП у вези са чланом 493. ЗКП, захтев Републичког јавног тужиоца, усвојио као основан у погледу напред изложене повреде закона и с обзиром да је захтев поднет на штету окривљеног, само утврдио постојање наведене повреде закона, не дирајући у правноснажност решења. “

(Сентенца из пресуде Врховног касационог суда Кзз 1491/2020 од 21. јануара 2021. године, усвојена на седници Кривичног одељења 22.03.2021. године)